

— Ахъ, по скоро! Молимъ ти се, по-скоро ги смири, господинъ Пѣтлю! — изкуткудякали кокошкитѣ изъ единъ гласъ.

Господинъ Пѣтлю скочилъ отъ плета на земята, захапалъ хлѣбната коричка, обратно прѣхвъркналъ прѣзъ плета къмъ двора на своя господаръ и изкукуригалъ силно съ своя гърлестъ гласъ:

— Ку-ку-ри-гу! Хей вие, юнаци! Не се бийте вече! Хлѣбната троха е вече въ моя стомахъ!...

Щомъ чули това, двамата борци изведнѣжъ се свѣстили. Вдигнали глави и се раздѣлили. Всѣкой тръгналъ по работата си доволенъ — прѣдоволенъ. Всѣкой мислѣлъ за другия:

„Хмъ... Не е вече моя коричката, но нали не е вече и твоя!...“

Все-таки, това било утѣшение за горделивитѣ пѣтли — юнаци!...

Калинка-Малинка.

